

Тешица и Буимиръ. Вечеръта четата, слѣдъ единъ труденъ походъ прѣзъ планината Лесковиѣ, пристигнала на мѣнастиря.

Въ този сръбски мѣнастирь четата далеко не е била тѣй любѣзно приета както въ Чипоровския св. Иванъ. Толкова повече, че тука тя се е побавила повечко врѣме и е живѣла на сръдствата на мѣнастиря, по причина, че отъ Баня хлѣбъ не можеше лесно да се прѣнася прѣзъ планината, а пѣкъ за други продукти и дума не е могло да става. Братията отъ св. Стефанъ се мръщели когато имъ се е земала нѣкоя крава или шопаръ за клане. Хѣшпацитѣ пѣкъ за разноеобразие по нѣкога и на нѣкоя мѣнастиря фитка или гѣска отупвали праха. Това предизиквало оплакване отъ страна на калугеритѣ, на които сесвидѣло всичко каквото земали хѣшпацитѣ. Веднѣжъ Никола Газибаровъ хѣшпакъ отъ Сливенъ си отскубалъ нѣколко глави лукъ отъ мѣнастирската градина, та безъ малко щѣли да се избиятъ съ единъ калугеръ. А пѣкъ за два вѣхти ямурлука, които Велко Абадживъ отъ Руссе и Савва Коевъ отъ Стара-Загора намѣрили почти захвърлени въ мѣнастирския дворъ и ги прибрали, цѣлъ въпросъ се повдигналъ. Войводата трѣбвало да се намѣси и той въ тѣзи работа, та да се не исколятъ калугери и хѣшпаци за два вѣхти ямурлука. Не знаели нещастнитѣ мѣнастирски братия, че слѣдъ нѣколко само дни, не само съестни продукти и мѣнастирски вѣхтураци, но и цѣлия мѣнастирь съ черквата му, съ зданията му и съ всичкитѣ му богатства ще гори отъ огъня на бѣснитѣ черкези и башибозуци.